

ת"פ 14203/03/12 - מדינת ישראל נגד פארס אבו סנינה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14203-03-12 מדינת ישראל נ' אבו סנינה

בפני
בעניין: כב' השופט שמואל הרבסט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פארס אבו סנינה

הנאשם

גזר דין

כנטען בכתב האישום בו הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בלילה שבין 1.3.12-29.2.12, גנב הנאשם יחד עם שני שותפים (ראפת שווה ומוחמד חלף - להלן: "השותפים") רכב מסוג פיאת דוקאטו (מ.ר. 83-556-19) מרחוב מבוא ברוש 15 ביהוד כשהנאשם נוהג ברכב. סמוך לאחר מכן, החנו הנאשם ושותפיו את הרכב בבית חנינא, ונסעו יחדיו לקריית אונו.

בהגיעם לשם, השתמשו הנאשם ושותפיו ללא רשות בג'יפ מסוג לנדרובר (מ.ר. 71-481-08) כשהנאשם נוהג בג'יפ ושותפיו מלווים אותו, אך כעבור כברת דרך קצרה של מאות מטרים, התגלה נקר בגלגל הג'יפ, והשלושה נאלצו לנטשו ברחוב מרזוק עזר בקריית אונו.

במקום בו נטשו את הג'יפ, גנבו הנאשם ושותפיו רכב מסוג פג'ו בוקסר מ.ר. 36-018-16, הניעו אותו באמצעות מפתחות שמצאו בתא הכפפות, ונסעו מהמקום כשהנאשם נוהג ברכב וידיו עטויות בכפפות.

קודם לכך, פרצו הנאשם ושותפיו לרכב מסוג מיצובישי מאגנום (מ.ר. 99-871-17) שחנה ברחוב גורדון 9 בקריית אונו. הנאשם ואחד משותפיו פרצו לרכב, הרסו את מערכת ההתנעה, ומשלא הצליחו להניע את הרכב, גנבו מתוכו כלי עבודה רבים, אותם הניחו ברכבו של השותף השני.

בשל כל אלו, הורשע הנאשם בשתי עבירות של גניבת רכב, עבירה של גניבה מרכב שימוש ברכב ללא רשות, וזאת על פי סעיפים 413ב(א), 413ד(א) ו-413ג סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

טענות הצדדים

המאשימה סבורה, כי מדובר בעבירות רכוש חמורות שסכנתן מרובה ופוטנציאל הפגיעה הנובע מהן רב.

לאורה של הפסיקה הנוהגת, הערך המוגן העוסק בהגנה על שלמות גופם, ונסיבות העבירה כפי שתוארו לעיל, סוברת המאשימה כי מתחם הענישה הראוי בגין גניבת הרכב עומד על **18-30 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירת שימוש**

עמוד 1

ברכב ללא רשות והפריצה לרכב - עבודות שירות ועד ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

לנוכח נסיבותיו של הנאשם ומעורבותו הדומיננטית בביצוע העבירה, סבור ב"כ המאשימה כי העונש המתאים צריך שיעמוד על **33** חודשי מאסר בפועל.

מנגד, סבור **ב"כ הנאשם**, כי מדובר באירוע נקודתי שנמשך כדי מספר שעות תוך כדי ערב אחד, ועניין זה צריך שייזקף לזכותו של הנאשם ויביא להתחשבות בעונשו.

כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר שירות המבחן העוסק בילדותו המורכבת בה הוא סבל מחסכים שונים, ואף לוקח אחריות מלאה על מעשיו.

לאור כל אלו, ולאור העובדה כי מאז ביצוען של העבירות המתוארות בכתב האישום המתוקן חלפו שנתיים, צריך שהעונש המתאים יעמוד על מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות.

הצדדים הגישו לעיוני פסיקה, כל צד על פי שיטתו ובהתאם לטיעונו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

מעשיו של הנאשם חמורים הם.

אזרח המסיים את יום עבודתו, רשאי לצפות בצאתו לעבודתו ביום המחרת, כי מכוניתו או אופנועו ימתינו לו במקום בו החנה אותם.

מכוניתו של אדם, היא כלי רב ערך הן במובנו המהותי והן במובנו הכלכלי. אדם סביר נדרש להשקיע ממון רב ברכישת כלי רכב, ובדרך כלל, השימוש ברכב שנרכש הינו יומי, תדיר, חשוב ונצרך. חלק לא מבוטל מבעלי כלי הרכב, מאחסן בו ציוד אישי, מסמכים אישיים וחפצים שונים עד כי מכונית של אדם יכולה להחשב כביתו, בזעיר אנפין.

אדם שכלי רכבו נפרץ ונזוק, מוצא עצמו באחת מחוסר ממון, מחוסר תחבורה, מתוסכל ומוטרד עד מאד.

הנאשם פגע אנושות בערך זה, ולמעשה, פגע ישירות בקניינם, בהרגשת בטחונם ובסדר יומם של בעלי כלי הרכב, והכל למען תאוות בצע.

נסיבות ביצוע העבירה עומדות אף הן לחובתו של הנאשם. הפריצה לרכב ועקירת הרדיו דיסק מצביעה על "מומחיותו" של הנאשם בכגון דא ועל בקיאותו הרבה ב"תחום" זה.

גניבה של שתי מכוניות, התפרצות למכונית שלישית ושימוש ברכב ללא רשותם של הבעלים, יש בהם כדי לפגוע שוב ושוב בערכים מוגנים אלו.

מדובר באירוע ארבע- שלבי הכולל נסיעות ארוכות טווח במהלכו. אירוע רב שלבי, כנידון שלפנינו, ניתן להפסיקו לאחר כל אחד מן השלבים ולסיים אותו תוך מיזעור נזקים ופגיעה מינימלית. אלא שהנאשם בחר שלא להשתמש ב"תחנות

יציאה" זו והסלים את האירוע בהתנהגותו.

לאחר שבחנתי את כל אלו, אני סבור כי לאור הפגיעה בערך המוגן, נסיבות העבירה והפסיקה הנוהגת, ראוי כי מתחם העונש ההולם יעמוד על **9-24 חודשי מאסר בפועל**.

עד כאן, ה"מעשה", ומכאן ואילך - ה"עושה".

העונש המתאים

הנאשם שלפניי יליד 1993, בן 21 שנים כיום.

בעברו הרשעה אחת משנת 2011 בגין החזקת סכין.

תסקיר שירות המבחן פורש תמונה מפורטת ועגומה אודות ילדותו של הנאשם, עם זאת, מציין קצין המבחן כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע קווי אישיותו הילדותיים וקשייו לשלוט בדחפיו, וכן הוא מצוי בשלב של גיבוש התנהגותו ואישיותו ותוך כדי כך הוא מקבל אחריות מלאה על מעשיו נשואי התיק דנן. בשל כל אלו, ממליץ קצין המבחן על עונש של מאסר בעבודות שירות בשל העובדה כי בית האסורים עלול להביא להחמרה ולתופעות שליליות שירעו את מצבו.

הנאשם הוא מבצען הדומיננטי של העבירות המיוחסות לו, אולם גילו הצעיר בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו, נסיבות המקרה, מועד ביצוע העבירה והשלב בו הוא מצוי בחייו, "מושכים" את עונשו המתאים לעבר קצהו התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו.

הבאתי אף בחשבון את העובדה כי הנאשם שהה במעצר בית מלא במשך כשמונה חודשים (29.3.12-11.11.12), ומאז הוא מצוי בתנאי שחרור מגבילים.

לא נעלמה מנגד עיני העובדה, כי מדובר בבגיר צעיר שביצע את המיוחס לו בעת היותו בן 18 שנים ומספר חודשים.

עוד יש לציין כי שותפיו של הנאשם נדונו לעונשים של **39** חודשי מאסר ו-**22** חודשי מאסר, אך יש לציין את גילם (שניהם בני למעלה מ-30 בעת ביצוע העבירות המיוחסות להם) וכן, ובעיקר, את עברם הפלילי המכביד (**האחד**, בעברו חמש הרשעות בעבירות אלימות ורכוש בגינן הוא ריצה במצטבר 32 חודשי מאסר, תוך שהוא מבצע את העבירות דנן בהיותו ממתין לגזר דין בערעור על עונשו, ואילו **השני**, בעברו שלוש הרשעות בגין עבירות אלימות, רכוש ונשק בגינן הוא ריצה עונש של תשע שנות מאסר).

אחידות הענישה, היא אכן גורם חשוב ומשמעותי, אולם אחידות ענישה צריך שתהא קיימת בין נאשמים שווים בנתונייהם ובעניינם. השוני בין שותפיו של הנאשם לבינו בולטים ומשתרעים בתחומים שונים כגון גיל ועבר פלילי, ועל כן עונשו יהא שונה באופן משמעותי מעונשם של האחרים.

לאחר ששקלתי את כל אלו, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אחד עשר (11) חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (1.3.12-28.3.12).

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 1.5.14 בבית המעצר שבמגרש הרוסים בירושלים.

2. **שישה חודשי מאסר אשר לא יירוצו אלא אם יעבור הנאשם על העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו.**
3. **קנס בסך 2,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.10.14.**
4. **ארבעה (4) חודשי פסילת רישיון נהיגה שיימנו מיום שחרורו ממאסרו.**
5. **שלושה חודשי פסילת רישיון נהיגה, אשר לא יירוצו אלא אם יעבור הנאשם על העבירות בהן הורשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.